

ИВАН ПЛАЗИБАТ, РЕДИТЕЉ ПРЕДСТАВЕ „КРОЋЕЊЕ ГОРОПАДНИЦЕ“ ХНК СПЛИТ

Позориште је последња оаза људскости

- Нисам направио ништа друго, него што је Шекспир радио - узео сам стару радњу и дао јој нову крв, каже Иван Плазибат

Шта мислите, како би реаговао Шекспир на начин на који сте поставили његов комад?

- Шекспир је писац који је имао најбоље радње свога доба, зато што их је крао, и стварао је најдинамичније комаде. Нешто од тога је остало као наша баштина. То је писац који је врло вешто комбиновао радњу, у коју је инкорпорирао сопствену лексичку и на тај начин је интервенисао на текстовима. Мислим да би он био задовољан овом врстом представе, јер нисам направио ништа друго него што је он радио - узео сам стару радњу и дао јој нову крв.

Није новост да се Шекспир чита другачијим и савременим позоришним средствима, али зашто је Вама било важно да га „уподобите“ са нашим временом?

- Ја сам само извукао силнице из онога што је Шекспир написао. То је веома окрутан свет, како би се то рекло у духу марксизма - свет првобитне акумулације капитала, у коме је стасавала трговачка класа и учила како се ствара бизнис. Ми смо, заправо, заворили тај круг и вратили се након 400 година од смрти Шекспира. Тај капитализам, који је све време био импрегниран некаквим идеологијама и религијама, сада је поново једнако окрутан и безочан, као када се стварао. Капитализам је увек и рачунао на људски неморал.

У представи, мушкарци су представљени једнодимензијално, у не баш добром светлу и утисак је да сте направили, између осталог, и комад о феминизму?

- На неки начин он то јесте. Данас је проблем у томе што се очекује од жена да говоре о феминизму. Мислио сам да је најпоштеније приступити том проблему тако да прикажемо мушкарце као велики извођачки изазов, као најгоре звери, и да видимо како жена одговара на то и како она деструише ту врсту изазова. Ја сам мушкарац и можда није поштено према целом мушким роду, али јесам искористио оно најгоре у њима како бих то су-

О ФЕСТИВАЛУ

- Сам назив фестивала „Без превода“ здраворазумски указује на то колико се разумемо, без обзира на везе које су раскинуте, прилично арбитражним одлукама и ратом. Волим да дођем у земљу у којој се говори језик који разумем и да немам ту језичку баријеру.

протставио у борби са једним женом.

Са сцене се мешају позориште и живот и представа је, због тих међусобних процара, невероватно „жива“, одвија се овде и сада.

- То ми је, као редитељу, највећи комплимент. Инвенција у театру 20. века била је продор живота на позорницу. Ми смо имали задатак да Шекспира не схватимо као литературу, него да све што доживљавамо за столом, у читању те литературе, да покушамо да деструишемо животом. Ниједну сцену нисам хтео да осмислим тако да буде литература и Шекспир. Желео сам да живот уђе у сваку сцену која је литература. Тај продор живота у литературу био ми је првенствени задатак у овој представи.

Како гледате на ангажовани, па и политички театар?

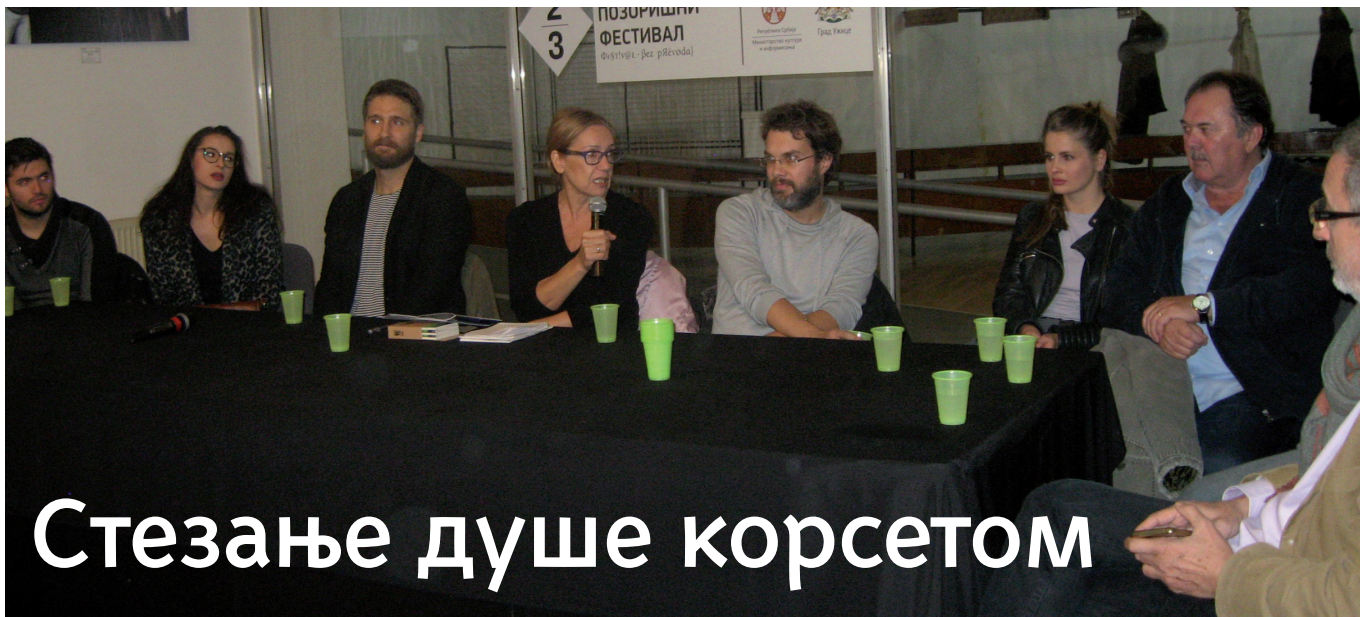
- Ја нисам аутор који се толико бави експлицитним политичким темама и политич-

ким ангажманима. Сматрам да је ангажман на сцени нека врста људског ангажмана - да се виде тела која љубе и пате, која имају „волтажу“ и живе до краја на сцени. То је на сцени синоћ трајало три сата, а некада то буде сат и нешто, али право позориште је нека врста последње оазе у којој можемо видети човека. То значи да га можемо видети и у глупости, љубави, племенитости и у свему ономе што га чини човеком. Та врста контакта између човека и човека је највећи политички ангажман позоришта. Данас се од човека не тражи превише у филму, а ни у другим уметностима, посебно у ликовној уметности која зна бити апстракција апстракције и коју капитализам највише цени. Због тога волим позориште, јер капитализам још није нашао начин како да заради од позоришта, осим Бродвеја и Вест Енда. Позориште је увек у губицима и веома је драгоцено да га сачувамо.

Текст и фото: Н.К.

РАЗГОВОРИ О ПРЕДСТАВИ И ПРЕС КОНФЕРЕНЦИЈА

ХРВАТСКО НАРОДНО КАЗАЛИШТЕ СПЛИТ

Стезање душе корсетом

Александра Гловацки, позоришни критичар, драматург, водитељ округлог стола: Ово није прича о Петручију и Катарини, ово је пребогата прича о мушко-женском свету. Ово је прича пребогата знаковима, свим могућим особинама које тај мушки мачо свет носи. Са друге стране је женски свет и две девојке које се бране онако како знају. Представа се креће од комедије, па до драме, чак и трагедије.

Иван Плазибат, редитељ: Ово је текст који је за мушкарце треш комедија, а за жене трагедија. Живимо у свету у коме они који имају могу да се бахате, да причају исте форе, исте лоше вицеве и сами се себи смеју. Са друге стране, неко је предодређен да трпи. Представа захтева глумачки, али и гледатељски напор, јер траје три сата и неколико пута се ресетује и поново пали.

Катарина Ромац, као Катарина: Радили смо представу два месеца, вежбали. Први пут сам мислила да ћемо Ана Марија и ја да се срушимо. Међутим, стекне се физичка и глумачка кондиција, којом се представа изнесе. Она говори о мушком дивљем, тестостеронском свету и женској муци, која произилази из суживота са тим светом. Стално се радило о борби једнакости мушкарца и жене.

Горан Марковић, као Петручио: Мислим да ни она ни он нису задовољни у свету у којем живе. Из тога произилази бес, који се, по мом мишљењу, свиђа и једном и другом и забавља их. Ту су се они негде и нашли. Нисам имао много простора, али сам покушао да дам неке моменте у којима се он веже за њу, на мало болестан, нездрав начин. Он јој каже „Утјехо моја“, истина са ставом који није примерен. Мислим да он не налази утеху у њој.

Филип Радош, као Баптиста Манола: Радио сам лик сасвим супротно ономе што сам

Сплићанин Предраг Луцић, књижевник, новинар и драматург (фебруар 1964 - јануар 2018) био је драг гост међународног књижевног фестивала „На пола пута“ који окупља писце из бивше Југославије. Фестивал се одржава у Ужичкој гимназији, а покренули су га 2006. године професорка Ужичке гимназије Ружица Марјановић и писац и колумниста Ненад Величковић из Сарајева.

ја. Ја имам две кћерке, које сам удао за добре, паметне људе. Имам и унучад. Овде сам радио све другачије. Морам бити искрен – у појединим моментима ми срце баш заигра због тога колико морам бити лош према деци. Могуће је да се овде те емоције виде, јако је добра акустика, а требало је да прође 15-ак минута да се осети да се у овој сали са гласом да свашта радити. Ову прилику користим и да похвалим публику, која је заиста била на високом нивоу. Осим тога, први пут видим после одигране представе да је оволико људи заинтересовано да остане да чује, види, пита, дружи се.

Иван Плазибат, редитељ: Цео текст је питање борбе за слободу. Смисао, односно визуализована метафора је – спутавање жене у корсет, стављање душе у корсет.

Алмир Имширевић, драмски писац и драматург: Имао сам срећу да први пројекат на коме сам радио буде Шекспир и уживао сам у томе. Чини ми се да је то важно, јер онда препознате чији је све отац тај Шекспир. Слушам сада како је то комад о мушко – женским односима, третирању жена и схватим да би тај човек био веома срећан да зна да данас европску и светску драматургију диктирају жене. Да се после толико стотина година, оне највише и најбоље баве драмским писмом. Са дру-

ге стране, тужно је да је Шекспир, који је умро 1616. писао и разумевао ствари, које ми данас не разумемо најбоље. Далеко смо од тренутка у коме би Шекспир био срећан, јер се нешто променило.

Бојан Муњин, селектор 23. ЈПФ: Поменути је слобода, поменут феминизам. Мислим да је то отворено бачена рукавица публици. То је борба за елементарно достојанство било кога, не само жене. Дакле, угрожени су сви, било којом врстом дивљаштва. Мислим да смо ту грубост данашњег живота и грубост људи, морали показати. Требало је издржати три сата, али то су ствари које су на позорници веома важне.

Иван Плазибат, редитељ: Ми сви волимо уживати у томе као у великој литератури, а заборављамо да је то било живо позориште за коњушаре и коњокрадице. То је био први импулс да направимо Шекспира који је прљав, који ће врвити животом. Изненадили бисте се у којој мери је овде задржан Шекспир.

Александра Гловацки, позоришни критичар, драматург, водитељ округлог стола: Ово је прилика и да кажем, подсетим, да у Ужичу постоји фестивал „На пола пута“, који окупља писце. Предраг Луцић био је драг гост тог фестивала. Госпођа Ружица Марјановић је за целу екипу из Сплита припремила поклоне – пет књижица Предрага Луцића, које су овде објављене.

Ана Милошевић

КАТАРИНА РОМАЦ, ГЛУМИЦА

Морамо допрети до младих

- У ХНК-у у Сплиту су на истим даскама играли Јосип Генда и Здравка Крстуловић. Са њима смо ми одрасли и они су свима нама били узор, каже за Билтен глумица Катарина Ромац, која у представи „Кроћење торонаднице“ игра Катарину

Колико је значајно за младог глумца да пар година после дипломирања заигра у Шекспировом комаду и добије прву главну улогу у представи као што је „Кроћење горонаднице“?

- Велика је част и право задовољство, добити главну улогу у овом Шекспировом комаду у ХНК Сплит, само две године након дипломског испита. Морам признати да ми је цео процес био велики изазов. Ова представа је иновативна зато што је кроз особену драматургију, редитељски печат и глуму покушала приказати женску муку у мушком тестостеронском свету. Било је треме, али Иван Плазибат је редитељ који воли глумце. Он нам је био подршка и ми га зовемо наш велики вођа. Давао нам је ветар у леђа. Ја сам четврта генерација акаде-

мије у Сплиту и за сада у позоришту немам још увек стални ангажман. У представи играмо нас троје хонорараца. Колеишница Ана Марија Веселчић, Лука Черјан и ја. Не жалимо се, јер радимо стално откако смо завршили академију. И док смо студирали, радили смо, тако да већ неког глумачког искуства имамо. Из представе у представу растемо, а лепота овог посла је што у сваком новом пројекту крећеш од нуле. Свакако да искуство пуно значи, али узбудљиво је сваки пут изнова тражити нова решења. Наравно, ове среће нису све моје колеге.

Да ли тренутно радите на некој новој представи?

- У глумачком студију Казалиште PlayDrama, нас четворо глумаца спремамо представу која говори о породичној драми. Нећемо је играти у театру, него у једном ноћном клубу. Представа је осмишљена тако да нам је публика на близини од једног метра, што је веома захтевно. Већ сам радила једну такву представу и постоји трема, страх од човека у публици кога гледаш у очи, који има пиће, па му пукне чаша у руци. Сваки поглед, покрет је велики и значајнији. Потпуно је другачије искуство у односу на велику сцену када имаш испред себе 600 или 700 људи, а овамо седамдесет.

Какав је Ваш став према позоришним фестивалима?

- Мени је као младој глумици само важно да радим и да се развијам. Биће у будућности сигурно и лоших и бољих представа. Али, из позиције двадесетшестогодишњакиње која има око десетак представа иза себе веома сам срећна што смо на овом фестивалу у Ужицу. Гостоваћемо и у Загребу на фестивалу. Драго ми

је да смо као релативно млада екипа препознати као добар ансамбл, да нас људи зову и да желе да шира публика може да види шта смо то урадили.

Да ли сте имала неке глумачке узоре?

- У ХНК у Сплиту су на тим даскама играли велики уметници као што су Јосип Генда, Здравка Крстуловић. Са њима смо сви ми одрастали и они су свима нама били узор. У овој представи су Ненад Срделић и Филип Радош који су увек спремни да пружи подршку младима. Од њих се може пуно тога научити. На филму за сада немам искуства. Занима ме, волела бих да имам шансу, али за сада радим искључиво у позоришту.

Постоји ли нешто што Вас посебно погађа када је у питању позориште?

- Погађа ме то што младе не занима театар. Њих занима Супер таленат, X фактор. Ми који играмо у овој представи у театар смо довели пуно људи, наших пријатеља. Неки од њих су први пут крочили у позориште само зато што ми играмо и желели су нас видети. За њих можемо да кажемо да су већ постали позоришна публика. Чињеница је, ипак, да генерално, до младих театар не допире, а мислим да мора допирати преко маркетинга или било чега. Не знам је ли проблем у образовању, у образовним условима које као да не подстичу интересовање код младих за књижевност, позориште, филм, уметност уопште. Публику треба одгајати. Зато постоје дечије представе и представе за младе, постоје и позоришта за младе. Ми смо ти који морамо тражити пут и стремити ка томе да допремо до нове позоришне публике.

В. Туцовић

ГОРАН МАРКОВИЋ, ГЛУМАЦ

Добар је бес, не треба га спутавати

- Хтели смо изразити буну против сваког конзерватизма, чак и публике која очекује класичног Шекспира, каже Горан Марковић, Пејручио у представи „Кроћење торонаднице“

Вечерас смо гледали генерацијског Шекспира, судећи по броју младих глумаца на сцени, а исто се односи и на редитеља?

- Може се сигурно тако рећи јер овај комад представља слику те младе генерације, све оно што значи бити млад, управо данас,

интересе које имају, чак и о томе шта значи бити се уметношћу у таквом свету, те тражење среће и љубави, наравно.

И језик је колоквијалан, у маниру нових генерација, чак смо чули и израз хипстер.

- То смо урадили спорадично, не мењајући

дух Шекспира. Кад играмо у Сплиту убацујемо и локалне изразе да младим људима приближимо, не само овог писца већ и слику о њима самима. Добро реагују, до краја и пуно боље од старије публике. Схватају шале произашле из наше игре, настале у тренутку, као што је креда која се спонтано на сцени претворила у кокаин.

Шта је било посебно интригантно за тебе у овом комаду?

- То је везивање Петручија за Катарину. Затим свиђа ми се та редитељска промишљеност у коме нам је допустио слободу, тако да је стваран сав тај бес који излази из нас, чак и кринолина на крају представе представља један бунт против свих облика конзерватизма и посебно оног у публици који очекује класичног Шекспира.

Да ли су мушкарац и жена заиста природни непријатељи?

- Један мој професор нам је пуно говорио о томе и наводио неко истраживање по коме је сексуално сазревање жена на врхунцу од 35 године а код мушкара од 16 до 19 година и то је некакав вечити судбински и биолошки несклад. Мада, док год има поштовања, може се превазићи. Данас су све препоруке да се не смеш осећати лоше, да се не смеш свађати, ништа што је одраз људскости. Добар је бес, добра је свађа, не треба то спутавати. Та вечита борба јесте део наших живота и односа и природна је и занимљива, наравно без оваквог насиља као у представи. И мој Петручио је у једном тренутку укроћен, али борба се наставља изнова јер је за њих двоје већ сутра нови дан.

Први пут сте гости Фестивала, шта се још дешава у сплитском позоришту осим ове представе коју смо вечерас видели?

- Нема интенданта, па нас то мало мучи, сви чекамо ко ће доћи и да ли неко има жељу да уопште дође. Имамо младу екипу, која жели да ради, која се баца у ватру за било шта. Много ми је жао што неки од њих нису били вечерас ту, да виде ово интересовање које публика показује и за округли сто, тога баш нема у Сплиту. Ја сам некако дирнут тим интересовањем, тога нам фали а имамо јако добрих глумаца. Наш менталитет има потенцијал да изроди једну праву субкултуру, само морамо прихватити то што јесмо а не стално да се томе супростављамо.

М. Петровић

ПРЕДСТАВЉЕН РОМАН „КУЋА ЗА ЈУНАКЕ“ АЛЕКСАНДРА МИЛОСАВЉЕВИЋА Лалови Хиперборејци

Недавно објављен роман ужичког књижевника Александра Лала Милосављевића „Кућа за јунаке“, у издању Народног музеја Ужице, представљен је синоћ у препуној сали Нарodne библиотеке.

- Александар Милосављевић Лале је познат широј позоришној и књижевној јавности, по својим причама, хроникама, књигама са темом љубави, историје, менталитета Ужица и Ужичана. Међутим, све претходне књиге, као да су се слиле, сабрале у „Кућу за јунаке“, истиче књижевница Даница Диковић Ђургуз и додаје да се Милосављевић бави стварним све-

том, Ужицем, посебно једним његовом делом – Коштицом, у времену пре и у току Другог светског рата.

О значају Милосављевићеве (ауто)биографске реafirмације тог периода у романеском облику говорио је театролог Бојан Муњин.

Текст Данице Диковић Ђургуз са недавне промоције романа у Удружењу књижевника у Београду прочитала је Дивна Марић, глумица ужичког Народног позоришта, док је Слободан Љубичић, првак драме, говорио делове из епилога „Куће за јунаке“.

- Ја, и не само ја, сви ми, па и ви којима ће

ова књига стићи до памети, завичај сопствене истине и идеала тражићемо у детињству, у детету са душом од чистог жада у себи. Нико и никада не може нам отети Жар – птицу. Не може, макар и хтео да наружи моје Хиперборејце, - поручио је Александар Милосављевић присутнима и захвалио се свима који су му помогли током рада и објављивања романа.

З. Ј.

ПРАТЕЋИ ПРОГРАМ

Промоција књиге Светозара Рапајића

Сутра, у недељу на Малој сцени ужичког позоришта у 18 часова биће представљена књига "Музичко позориште као уметничка синтеза", аутора Светозара Рапајића. Издавач је Факултет драмских уметности у Београду, а о књизи ће говорити осим аутора Светозара Рапајића, професора емеритуса ФДУ и проф. др Иван Меденица, ФДУ, уредник едиције Студије позоришта.

Република Србија
МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ И ИНФОРМИСАЊА

РЕЧ КРИТИКЕ

ПИШЕ:
Алмир Имширевић

Твога тијела господар

Пут за Ужице, Хрватском народном казалишту из Сплита, показао је Шекспир, а водила их је Горопадница и на крају – смјестила пред знатижељну публику. Услиједило је трасатно дружење, препуно искривих ријечи, привлачних покрета и младалачке неспутаности која је пријетила да сагори од силне лако препознатљивог заноса.

Редитељ Иван Плазибат прихватио се тешког, али и заводљивог задатка да укроти један од Шекспирових „најконтроверзијних комада“. Не налазим бољу ријеч да опишем текст који је, вјероватно, најмање читана драма великог аутора и око које се „тресу копла“, јер понајмање личи на свог књижевног оца/очуха. Прихватимо ли ону слику о кројењу позоришних комада, посве је могуће тврдити да „Кроћење горопаднице“ јесте склопљено од оног истог материјала који тако често препознајемо у Шекспировим рукама, али да је „крој“ необичан и повремено непознатљив.

Простор игре је подијељен у двије цјелине; ближе публици је празан простор, отворен и препуштен „маси“. У позадини је нека врста терарија, затворске собе у коју су смјештене сестре Катарина (Катарина Ромац) и Бианка (Ана Марија Веселчић). Између метафоре о стакленом кавезу и стакленом звону, редитељ ставља јасан знак једнакости, па представа започиње дугим и мучном сценском борбом са сопственим тијелом. Од плеса и назнака неизбежне еротике, до момената агресивности окренуте ка властитом тијелу; задивљујућа енергија младих глумица и храбра редитељска одлука да се у драму уђе великом силином. Драма се претвара у ролеркостер, а глумци се крећу занимљиво постављеним трачницама, свјесно пристајући да почетак „вожње“ буде онај врх са којег слиједи слободан пад, нагло убрзање и пораст адреналина. Глумачки ансамбл је, чини се, све вријеме на сигурном и, што је најважније – ужива.

Шекспир је, ваља то напоменути, прије свега театарски практичар. Његове драме писане су „са сцене“, он осјећа позориште, глуму и публику. Његов језик је у сталном процесу кроћења; без жеље да се победи, али и без намјере да се призна пораз. У драмама оставља „шупљине“ које траже да буду испуњене и провоцира на нова читања. Анасамбл Хрватског народног казалишта из Сплита, управо то је и урадио. Шекспировом језику додали су нијансу локалне „грубости“, заровили су по властитој традицији и властитим болестима друштва. Њиховом Падовом, гдје је смјештена радња овог комада, ходају и хилстери и фудбалски навијачи, ликови се појављују возећи hoverboard, али и са звонима каква виђамо на далматинским машкарама.

Катарина Ромац игра као у трансу, њен покрет повремено заиста подсјећа на оне ритуале који се врше са намјером спознаје – вантјелесног. Њено тијело пролази од религијске „опсједнутости“ до епилептичног напада, од си-

ловитог покрета до крајње укочености. Доброг партнера проналази у Горану Марковићу који тумачи лик Петручија, те повремено подсјете, говорим то са најбољом намјером, на клизачки пар чији труд и умијеће препознамо и у оној нељудској задиханости док на клупи чекају оцјену судија. Наравно, дешавало им се да се „оклизну“, али је игра и након падова била вјешто настављана, са истим интезитетом и вјером у оно о чему говоре.

Пар стољећа прије нас проговорио је Шекспир о проблемима жена, створио неке од најупечатљивијих и најпривлачнијих женских ликова, те би, вјерујем, био сретан да може погледати данашњу позоришну сцену којом владају списатељице. Сара Кејн, Јасмина Реза, Тена Штивичић, Ивана Сајко, Тања Шљивар, Милена Марковић, Биљана Србљановић... списак „горопадница“ је дуг и моћан. Нажалост, од Хасанагинице до данас, нису нестали разлози за борбу. Утјеху и бар дјелимичну Божју правду, проналазим у чињеници да су нас наши језици, без превода, натјерали да ријеч „жртва“ имамо у – женском роду. Језик нас изједначи, укроти.

„Кроћење горопаднице“ повремено као да прелази из једног у други жанр, представа мијења код по којем се игра, мијењају су регистри, а публика је присиљена на одгонетање мноштва знакова. Позоришна сцена се претвара у „escape room“, а ми гледамо покушаје бијега; постајемо војери постављени пред ону поменућу стаклену собу у којој је „скривена“ интима. Бивамо збуњени одабиром музике, сонговима, знацима плесних кореографија и гомиле идеја коју редитељ има потребу изнијети и показати. Као да сцена постаје премала, осјећамо недостатак зрака и почетак клаустрофобије, свјесни властитих тијела која се почињу врпољити на позоришним столицама.

Непотребна спуштања завјесе, предуге глумачке етиде, призивају драматуршке маказе и рад на кројачком шниту Шекспирове драме. Представа је, чини се, ваљало додатно сапети, баш као главну јунакињу, у корзет. Излаз је можда могао бити у небјежању од бајковитости коју Шекспир нуди и овом драмом. Не мислим при томе на стварање кича, нити на дјетињаст приступ фабули, већ на генијалну једноставност коју причање бајке прижељкује, да не кажем захтијева. Такво приповједање је очишћено од вишка, оно је убитачно, јасно, али и довољно мудро да остави простор за разна тумачења.

Пишем ово посве сигуран да не може бити случајност да ми се, током гледања „Кроћења горопаднице“, у сјећање пришуљала бајка о Љепотици и Звијери. Још једна прича о мушко-женским односима, али и о оцу разапетом у страху од доношења одлука. Морао сам постати отац да бих схватио да је то прича која духовито тврди да је сваки зет, бар на почетку – звијер. Шекспирова прича је утолико компликованија што гледалац, тај генетски модификовани читалац, није посве сигуран ко је љепотица, а ко звијер.

Нико од нас није „свога тијела господар“. Нису то ни бројне несретне жене, али нису ни мушкарци. Војна мобилизација је једноставан и стравичан примјер, зар не? Треба бити опрезан. Кроћење је давно побјегло из циркуса.

РЕЧ ПУБЛИКЕ

КРОЋЕЊЕ ГОРОПАДНИЦЕ – ХНК Сплит

Свевременски Шекспир

Слађана Пурић, лекар: Дирнута сам. Игра, глума, сценско - редитељско решење одлични су. Ганута и дирнута, у сваком смислу. Одлична представа.

Данијела Васиљевић: Сјајно. Велика чар ове представе је изванредан сценски покрет. Толико добро осмишљен и ефектан, да и без речи може сам да прича причу.

Ненад Илић: Сјајно испрочан Шекспир. На неки другачији начин него што смо навикнути, али врло достојанствено и господски дочаран. Глума одлична, редитељска решења сцене и игре за сваку похвалу. Шекспир је ипак свевременски писац.

Светлана Савић: Веома ми се свидело сценско решење и искоришћеност свих сценских и глумачких и играчких могућности. Не знам

шта бих пре издвојила, да ли редитељско решење или изванредна игра целог ансамбла. Имали смо прилику вечерас да уживамо у правој театарској чаролији.

Милица В., правник: Свака част ансамблу, поготово Катарини, која је бриљирала на сцени у сваком сегменту појављивања, од пргавости до лудости. Одушевљена сам Шекспировом интерпретацијом. Све похвале.

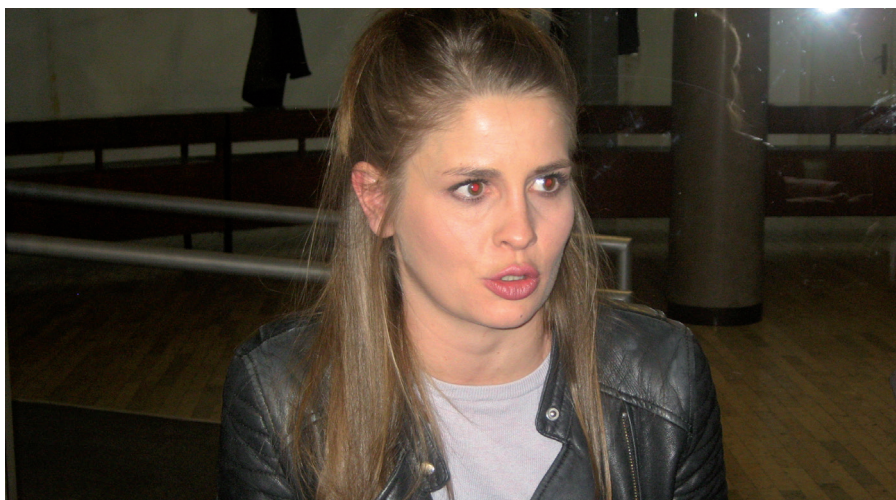
Милан Илић: Модерни приказ Шекспира, нисам баш одушевљен. Добра је глума, али ми недостају оне средњовековне, аутентичне ствари. Добри, богати и јаки сценски костими и сценографија каква долици Шекспиру и његовом делу. Више сам за класично казивање.

Б. Д.

АНА МАРИЈА ВЕСЕЛЧИЋ, ГЛУМИЦА

Имамо шансу да осветлимо будућност

- Прошло је време у нашој бранши када су се улоге могле бираџи. Лично, сада не бих неке ствари прихватила љако лако, али ако бих дошла у ситуацију да љлумим у некој саљуници или љтв реклами, прихватила бих је, љрвенстљвено као ељзистљнцијални разлољ, љовори за Билљен млада љлумица Ана Марија Веселчић која иљра Бјанку у „Кроћењу љорљагнице“

И у вашој представи, као и у животу имамо приказ зависности животне среће од друге особе?

- У животу наши поступци зависе од поступака других људи. Увек смо у корелацији са другима. Зависни смо од њих. У комаду је посебна ситуација што су њих две сестре, нису пријатељице. Њихов однос не престаје. Он је врло турбулентан. Час нису у добру, час се воле и помажу се међусобно, јер то је нормално за сестре. Заиста ми је била велика част да радим са глумицом каква је Катарина. Без обзира на то што је она имала велики задатак, она је била ту и за мене, па сам и ја покушала бити у истом проценту ту за њу, да ова два карактера изнесемо до краја.

Танка је линија између нормале и лудила?

- Врло је танка. У свом животу сам имала пуно таквих тренутака. И мислим да нема особе која их није имала. По мени, и то је лепо-

та живота и управо смо то успели пренети са сцене. И овде, као и у животу, тражимо своје место под сунцем, идемо ка некој звезди којој стремимо, јер планирамо свој живот. Али кад нам се неке ствари отму сопственој контроли, онда смо немоћни, сами, и та граница се брише, па скрећемо у то лудило, које нам је урођено, које представља нашу борбу, бег од реалности. Само је питање да ли ћемо успети да се вратимо у првобитно стање.

Какав је положај младог глумца у Хрватској, у Сплиту?

- Мени је упала секира у мед. Ово ми је већ девети, десети пројекат, а летос сам завршила академију. Стално сам у послу и веома сам срећна због тога. Што не могу рећи да је таква ситуација са другим глумцима код нас. Ипак, позориште није такав механизам и жалост нема места за све нас. Тако је већ годинама. Што се Сплита тиче веома је добра сарадња Академије и позоришта. У граду сту-

денти добијају прилику да се на овај или онај начин испрофилују у позоришту, првенствено мислим на ангажовање наших професора, Горана Головка и Милана Штрљића, који студентима омогућавају позоришни ангажман и уводе нас лагано у овај свет. У самој Хрватској није баш бајно. Довијамо се на разне начине. Тако да нити је добро, нити је баш лоше. Ситуацију морамо прихватити као такву и са њом живети и борити се у њој. Прошло је време у нашој бранши када су се улоге могле бирати. Лично, не бих неке ствари прихватила тако лако, али, ако бих дошла у ситуацију да глумим у некој сапуници или тв реклами, прихватила бих је, првенствено као егзистенцијални разлог, јер треба платити режију, стварину, а и појести нешто. Јер и то је посао, који је ни мање ни више вредан од позоришног или филмског.

Има ли продукцијске сарадње у региону?

- Веома ми је драго што из године у годину има све више заједничких пројеката. Не видим разлог зашто се оваква сарадња не би још брже и више развијала. Ја сам дете послератног периода и одлично се сећам времена у коме је ознака за карактеристику човека била националност. И врло сам брзо схватила да то није тако, што и није. Тако да ме ово рушење баријера, развијање и јачање сарадње на свим пољима веома радује и надахњује. То значи да ћемо се више борити за враћање правих вредности и много боље и успешније пројекте правити. Јер, шта бисмо друго него да сарађујемо, радимо заједно и боримо се да променимо данашњицу, колико толико, јер је у целој бившој земљи много црна. Ово нам даје шансу да је осветлимо.

Б. Дамњановић

infoera

Ужице Медиа

УЖИЧКА
Недеља

Вести

ИЗ КРИТИКА

Много поезије, мало драме,
краткоћа позоришног минута

Што сам старији, то сам свеснији важности фактора времена у позоришту (а и у животу, уосталом): колико траје један позоришни минут? Ако је краћи од шездесет секунди, одлично; ако им је једнак, може да прође; ако тих секунди има више од шездесет, а свака за себе као да ми одузме по годину, онда је невоља на помолу. Парадигматичан случај релативности (а круцијалности) позоришног времена био је онај фамозни Галеб Томија Јанежича од пре неколико година: његових седам сати прошло ми је боље, пуније, те утолико на неки начин и брже од, рецимо, једне отужне представице коју сам гледао баш вече уочи Галеба, а трајала је "само" осамдесетак минута; с тим да је сваки од њих имао по неколико хиљада секунди.

Мерено овим временским кантаром, Пет живота претужног Милутина Милене Марковић у режији Александра Милавић Дејвис и продукцији Атељеа 212 несумњиво су успели: тежину њихова два сата нисам ни осетио. То сведочи о једној важној ствари: присуствовали смо театарском чину у који је уложено екстраординарно много дара и мара, памети и вере, и можда још и понајвише, заносне енергије младости која срчано тражи медијум за исказивање својих могућности. Међутим, међутим: шта је тачно тај медијум? И колико нам он доноси, а колико можда представља сметњу? Али, како забога сметњу, кад без њега представе не би ни било?

Драмски текст Милене Марковић читао сам не без чуђења, не без повременог одушевљења, не без резигнације, не без све јаче стрепње, која је додатно расла како сам се приближавао згради Атељеа: како ће од онога да настане пунокрвна представа?

Шта ће ово рећи – да текст Милене Марковић не ваља? Напротив, одличан је то текст, под условом да не инсистирамо баш много да је у питању драмски текст. Јер ако бисмо на томе инсистирали, можда бисмо рекли и да се ради о врло проблематичном, "драмски немоћном и сценски спутавајућем" (Ана Тасић) тексту, чак о "самољубивој психоделичној одисеји" (А. Т.)? Све је то, држи овај читалац, у основи тачно, проницљиво и поштено, како доликује позицији озбиљног и трезвеног критичара, и да је и још оштрије написано, не би било погрешно....

Теофил Панчић, Време

ВЕЧЕРАС

АТЕЉЕ 212

БЕОГРАД

ПЕТ ЖИВОТА
ПРЕТУЖНОГ МИЛУТИНА

Милена Марковић

Редитељка:	Александра Милавић Дејвис
Драматург:	Димитрије Коканов
Лекторка:	Дијана Маројевић
Сценографиња:	Јасмина Холбус
Костимографиња:	Мариа Марковић Милојев
Композитор:	Владимир Пејковић
Организаторке:	Јелена Твртковић и Јована Поповић
Асист. редитељке:	Невена Мијатовић
Асист. сценографиње:	Гордан Лекић
Асист. композитора:	Ива Манојловић

ИГРАЈУ:

ЈОВАНА ГАВРИЛОВИЋ
ТАМАРА ДРАГИЧЕВИЋ
МИОДРАГ ДРАГИЧЕВИЋ
УРОШ ЈАКОВЉЕВИЋ
ИВАН МИХАИЛОВИЋ
АНА МАНДИЋ
МЛАДЕН СОВИЋ
ЈОВАНА СТОЈИЉКОВИЋ

impol
Aluminium Industry

BLIC

Impol • Seval

вечерње
НОВОСТИ

ПОЛИТИКА

Danas

PTC

Радио-телевизија Србије

prvi partizan

ПИШЕ:
Зоран Јеремић

ШЕКСПИР МОЈ САВРЕМЕНИК

На једвите јаде синоћ укротише нечистиву Катју. Петручио и остали дечки пуцају од здравља, јаки ко да су из Шимшићеве стругаре утекли, али богме се добро помучише: ђипај, ђипај, звона и прапорци, дрнде-мрнде, звезде и гајбице, па ком опанци, ком обојци, нема циле-миле када дође Китић Миле... и тако то.

Кад освану крај, хтео сам да изљубим цео ансамбл сплитског Хрватског народног казалишта и да им честитам на мукама јуначким. А да се неким случајем појавио редитељ, гађао бих га гњецавим парадајзом из „Максија“ у име друштва шекспиролога из Гуиног и Цициног „Конака“ (поноћна секција, одсек комедија).

Нисам присуствовао синоћној сесији код Гује, али подозревам да су се чланови друштва углавном љутито обраћали улазним вратима кажипрстом упереним на сунчани сат на згради Народног позоришта, за који Басара једном рече да откако је направљен показује једино минут до дванаест.

Као дописни члан друштва шекспиролога имам и ја једну реплику за редитеља „Кроћења горопаднице“:

- Госпон Плазибат, добро дошли у наш под Ђавољом стеном град, надалеко познат по питкој води у околним селима и чистом ваздуху на оближњим планинама. Него, знате шта, уз дужно по-

штовање, да је Шекспир читао само Бахтина не би му пало на памет да онолико онеобичава „Укроћену горопад“. Нема разлога да од, што рече Јован Христић, од комедије правимо трагедију. Зар Вас нису обавестили да смо ми од живота кобајаги побегли у позориште и да док је оне Зоћове ракије немамо намеру да излазимо. Истину на вољу, ових дана не улазим често у бифе, срце Ужичке позоришне републике, зато су ме Лако и друштво прогласили за домаћег издајника. Разуме се, не треба то ни да знате, али ми се катраном и перјем врло транспарентно посипамо тек кад оду гости.

И још нешто желим да знате. Да Слађина буреџница не ради целу ноћ, демонстративно бих напустио представу на паузи. Признајем, механика Ваше драмске форме за мене је компликованија од поправке алансера код аутоелектричара Рајка, мада сте, признајем, скромнији у наплаћивању.

На крају, знам да сте Шекспирову питку драмску воду наводили на феминистичку воденицу. Благодарим. Док се друкчије не докаже, женама свака част. Али шта ће Вам онако чудно венчање, као да сте га из ноћне море Дејвида Линча преписали. Ни луђих сватова, ни откаченијих младенаца. Мада, нека остане међу нама, ни моје венчање са веселим Креманцима и Жиком Зубом на бубњевима у Дому ЈНА није било много боље.

ПРАТЕЋИ ПРОГРАМ 23. ЈУГОСЛОВЕНСКОГ ПОЗОРИШНОГ ФЕСТИВАЛА

ГУЖВА ПРЕД ПРЕДСТАВУ НЕ ЈЕЊАВА

ГУЖВА И ПОСЛЕ ПРЕДСТАВЕ - СА РАЗГОВОРА СА ГЛУМЦИМА ХНК СПЛИТ

ОЦЕНА ПУБЛИКЕ

ЗВЕЗДАРА ТЕАТАР БЕОГРАД	
КОРЕШПОДЕНЦИЈА	4.36
НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ СОМБОР	
КАД БИ СОМБОР БИО ХОЛИВУД	4.82
НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ БЕОГРАД	
ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА	4.04
ЈУГОСЛОВЕНСКО ДРАМСКО ПОЗОРИШТЕ БЕОГРАД	
ЗАШТО ЈЕ ПОЛУДЕО ГОСПОДИН Р?	4.13
ХРВАТСКО НАРОДНО КАЗАЛИШТЕ СПЛИТ	
КРОЋЕЊЕ ГОРОПАДНИЦЕ	4.30

Издаје: Савет XXIII Југословенског позоришног фестивала Ужице 2018.

Уређује: редакцијски одбор: Радојка Поповић - уредник, Ненад Ковачевић, Верица Туцовић, Мирјана Петровић, Ана Милошевић, Богдан Дамњановић, Зоран Јеремић, Алмир Имширевић.

Тираж: 500 примерака • **Штампа:** Графопрент, Ужице